

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΗΣ ΖΑΚΕΛΙΝ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο πολυτελές πατρικό μέγαρο της δεσποινίδος Μαργαρίτας Ντυποντυράν. Πριν γίνει εκατομμυριούχος ο πατέρας της, ή Μαργαρίτα λεγόταν... Μαργαρίτα.

Τώρα όμως αυτοβαφτίστηκε Κοκό. Και Κοκό την φωνάζουν όλοι, φίλοι, φίλες, γνωστοί και συγγενείς...

Είπε περίπου 22 χρόνων. Ψηλή, λυγρή, ούτε πολύ όμορφη, ούτε πολύ άσχημη και με αρκετή δόση «σεξάπλη» άπάνω της. Ο πατέρας της, πρώην βοηθός φαρμακείου, έφευρε πρό έτών την καινούργια όδοντόπαστα «Λαμπρονδόντ» κι' έγινε πολυεκατομμυριούχος. Έτσι, ή οικογένεια Ντυποντυράν τράβηξε μπροστά, κι' έχει σήμερα μέγαρο, αυτοκίνητο πολυτελείας, γιάτ, κλπ. κλπ.

Η Κοκό είχε ξαπλωμένη σ' ένα θαυμάσιο ντιβάνι του ιδιαιτέρου της σαλονιού, με έπιπλα μοντέρνα και στρωμένου με δέρματα λεοπαρδάλεων πολύτιμα Αντίκρου της, σε μιά χαμηλή πολυθρόνα, κάθεται ή αδελφική της φίλη Μαντώ, με τó ένα πόδι άπάνω στο άλλο, και με τά χέρια της σταυρωμένα στο γόνατο

Ανάμεσα στις δυό φίλες υπάρχει ένα τραπεζάκι με τσιγάρα και τασάκια πλημμυρισμένα από οδυσμένα αποτοίγιαρα. Η Κοκό, καπνίζοντας, ρεμβάζει. Η Μαντώ καπνίζοντας σωταίνει.

Η Κοκό, επί τέλους, διακόπτει τούς μελαγχολικούς ρεμβασμούς της, και ρωτάει τή σιωπηλή φίλη της:

— Πάιρνεις ένα κοκταϊήλ ;

— Όχι, εύχαριστώ !

— Ένα ούϊσκι με σόδα ;... Ένα θερμούτ ;... Ένα ποτήρι κρασι Μαδέρας ;... Ένα τζίν ;

— Ούφ!... Μή μου μιλάς πειά για τέτοια πράγματα, καλή μου Κοκό!... Τά συχάθηκα... Άπ' τó πρωί ως τó βράδυ πίνω άλκοόλ, καπνίζω σαν άράπης, τρέχω στά μάτς, στις εκθέσεις, στις κούρσες και στά έμπορικά σαν τόν «Περιπλανώμενο Ίουδαϊς», και κοντεύω πειά να βαρεθώ τή ζωή μου!... Έσύ;

Η Κοκό, στο τελευταίο αυτό έρώτημα τής φίλης της, στενάζει με διάκριση. Κάποια κρυφή χορδή τής ψυχής της δονήθηκε από τά λόγια τής Μαντώ και μιά πιό έντονη από πριν μελαγχολία σκιάζει τó πρόσωπό της.

Τέλος, ψιθυρίζει, νοσταλγικά και κουρασμένα:

— Έχεις δίκαιο, Μαντώ!... Για να είμαι ειλικρινής, κι' έγώ βαρέθηκα αυτές τις άηδίες, τις όποιες είμαι ύποχρεωμένη να πίνω άπ' τó πρωί ως τά μεσάνυχτα περασμένα, κάθε μέρα... Έμένα, άπ' όλα τά ποτά μου άρέσει... ή θυσινάδα!... Τολμώ όμως να όμολογήσω, αυτήν τήν αδυναμία μου;... Όλοι θά τήν βρούν γελοία, θά με χαρακτηρίσουν για «ντεμοντέ» και για καθυστερημένη, θά κρυφογελάσουν εις θάρος μου και θά μου κλείσουν τις πόρτες τών σαλονιών τους κατάμουτρα!... Έτσι, άν κι' έχω έφοδιάσει τόν μπουφέ μου με όλα τά μοντέρνα άλκοόλ — λές κι' έχω έγκαταστήσει στο σαλόνι μου ένα άπ' τά πιό πλούσια μπάρ — έγώ ώστόσο πίνω κρυφά τις θυσινάδες και τις πορτοκαλάδες μου, όπως και κατά τήν έποχή πού ήμουν μικρούλα και φτωγή... πού έπαιζα στο σουκκάκι τής γειτονιάς μου με τά άλλα παιδάκια, και πού θεωρούσα για εύτυχία ώνειρεμένη, όταν αγοράζα ένα κουλούρι ή πενήντα λεπτών καραμέλλες !

Η Μαντώ, μπρός στις άπρόοπτες αυτές έξομολογήσεις τής φίλης της, άνοίγει όρθάνοιχτα τά μάτια της άπ' τήν κατάπληξη. Στη γυναικεία καρδιά της, δυό συναισθήματα άλληλομάχονται: «Η αγάπη της για τήν Κοκό, και ή μοχθηρούτσικη και χαιρέκακη περιέργεια του φύλου της!... Ναι, άπ' τó ένα μέρος, θέλει ακόμα να άποσπάση περισσότερες άπ' τις τόσο «άπολαυστικές» αυτές έξομολογήσεις τής Κοκό, με σκοπό να τήν κακολογήση ύστερα «έμπιστευτικώς» κι' υπό έχεμύθειαν» στις άλλες φίλες της. Άπό τó άλλο μέρος πάλι, αγαπάει πολύ τή μελαγχολική και θλιμμένη φίλη της Κοκό, ή κάπως φιλοκατήγορη αυτή Μαντώ...

Τέλος νικώντας τά ξαφνικά συναισθήματά της, ρωτάει άπλά:

—Θέλεις να θγούμε έναν μικρό περίπατο ;

— Ούφ, όχι! άπαντάει ή Κοκό, κουρασμένα. Μου τηλεφώνησε ό Ροζέ, πώς θάρθη να μου κάνη συντροφιά!

— Μμμμμ! μωμουρίζει με σημασία ή Μαντώ μισοκλείνοντας πονηρά τó μάτι της.

Έπακολουθεί λιγόστιγμη σιωπή, γεμάτη από σκέψεις βαθειές τόσο άπό τó ένα μέρος, όσο και άπ' τó άλλο. Και τέλος, ή Μαντώ άποφασίζει να ρωτήση:

— Ξέρεις, αλήθεια, ότι ό Ροζέ είχε στά γερά «τσιμημένους» μαζύ σου ;

— Ωωωωω! κάνει ή Κοκό, χαμογελώντας πικρά κι' άθελά της.

—Ναι, αυτό πού σοϋ λέω! Ξαναλέει ή Μαντώ, με πεποίθησι. Άκουσε, Κοκό μου, και μήν προσπαθείς να θολώσης τά νερά... Ό Ροζέ, σε συμπαθεί βαθύτατα... Σ' αγαπάει... Για τó χατήρι σου προχθές δέν πήγε στο μάτς Παρισιού — Λυών, μόνο και μόνο για να παρευρεθί στο μπριτζ πού ώργάνωσες έσύ!... Κ' ήταν τόσο ενδιαφέρον, καθώς θυμάσαι τó μάτς εκείνο, ώστε από τή δεξιώσί σου έλειψαν κι' ό αδελφός σου, κι' ό αδελφός μου κι' όλόκληρη τέλος ή συνηθισμένη συμμορία τών σαλονιών μας, για να τών χάσουν! Άφού λοιπόν τόσο σ' αγαπάει ό Ροζέ, γιατί δέν τόν παντρεύεσαι;... Τί σ' έμποδίζει;

Η Κοκό σουφρώνει τó τσαχπίνικο πρόσωπό της και κάνει ένα χαριτωμένο, αλλά κι' άπογοητευμένο μορφασμό. Και ψιθυρίζει:

— Να τόν παντρευτώ ;... Πόσο είσαι θιαστική!... Τρέχεις σ'

όλα τά ζητήματα, με ταχύτητα έκατό χιλιομέτρων τήν ώρα!... Μα πρώτα - πρώτα, αγαπητή μου, δέν ξέρω κι' έγώ ή ίδια άν μ' αγαπάη ή όχι ό Ροζέ... Ποτέ δέν μουδωσε ως τώρα μιά νύξι, άπάνω σ' αυτό τó ζήτημα!... Πώς, λοιπόν, να...

— Μα για αισθηματολογίες μου μιλάς, τώρα ; διακόπτει ή Μαντώ, άνυπόμονη. Σε καλό σου, αγαπητή μου!... Δέν σε φτάνει τó γεγονός, ότι ό Ροζέ σε προτιμάει άπ' όλες μας τις άλλες;... Άγάπη δέν λέγεται κι' αυτό ;... Τί περισσότερο ζητάς, άπ' τόν Ροζέ;..

Νάρχεται τά μεσάνυχτα κάτω άπ' τó παράθυρό σου, για να σοϋ τραγουδάη τή σερενάτα του Σοϋμπερτ ;... Η να γονατίζη μπροστά σου με τó χέρι στήν καρδιά του, και να σοϋ λήη πώς σ' αγαπάη «μέχρι τάφου» σαν πρωταγωνιστής μελοδράματος;

Και με ύφος έμπειρης καλοθελήτριας, προσθέτει :

— Άκουσέ με, Κοκό μου!... Μη ζητάς τέτοιους ρομαντικούς έξωφρενισμούς, σήμερα... Σήμερα, όταν ένας νέος χάνη ένα μάτς ποδοσφαίρου για τó χατήρι μιάς κοπέλλας, θά πη πώς τήν αγαπάει τρελλά!... Τί άλλο, λοιπόν, θέλεις ;... Τί περιμένεις και δέν τόν ένθαρρύνεις τεχνικά στο αίσθημά του για σένα ;... Τί του λείπει ;... Δέν έχει όλα τά προσόντα, για να είναι γοητευτικός ;

—Ναι, όλα τάχει! άπαντάει ή Κοκό, σκεπτική και θλιμμένη. Κι' έπειδή ακριβώς τίποτε δέν του λείπει, για να είναι γοητευτικός, γι' αυτό κι' έγώ φοβούμαι και είμαι έπιφυλακτική μαζύ του!... Ναι, με πιστεύεις ;... Δέν τόν θέλω για σύζυγό μου!... Είναι πολύ μοντέρνος !

Η Μαντώ άναπνδάζει κατάπληκτη, κυττάζει καλά στά μάτια τή φίλη της, κάνει τόν σταυρό της και λέει:

— Μα τήν αλήθεια, δέν φανταζόμουν ποτέ, νάχης τόσο σκουριασμένες ιδέες!... Μα πού ζής, λοιπόν ;... Σε ποιά έποχή;... Θέλεις να γίνης σκλάβο των άνδρων και του αισθήματος, τή στιγμή πού όλοι τους έγιναν τώρα σκλάβοι μας, και τή στιγμή πού λυτρωθήκαμε όριστικά άπ' τó μαρτύριο τών αισθημάτων τής καρδιάς μας;... Δέν σοϋ άρέσει να πίνης, να καπνίζης, να γλεντάς, να τρέχης στους χορούς, στά έμπορικά, στις κούρσες, στά μάτς και στις λουτροπόλεις με τά άπολαυστικά μπαϊν-μίξτ, μ' όλους τούς άνδρες — νέους και ήλικιωμένους — στά πόδια σου να σε ύπηρετούν, σαν μιά βασιλίτσα τής έποχής ;... Παρά (Συνέχεια στή σελίδα 45)

Η Κοκό είχε ξαπλωμένη, ενώ ή φίλη της Μαντώ κάθεται σε μιά πολυθρόνα...

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 27)

την φτώχεια που τον βασάνιζε. Έγκατεστάθη από την άλλη μεριά στο σπίτι της Ικέρτας και άρχισε να εργάζεται για λογαριασμό της στο υπερχρό της άτελιε.

Κι' αυτός ο άνθρωπος, όταν ανέκτησε το ηθικό του έκανε αληθινά αριστουργήματα. Κι' αυτή άκομα ή Ικέρτα, μ' όλη τη ζηλεια της, δέν εκρυβε τόν θαυμασμό της και σιγα-σιγά άρχισε να συμπαθή αυτόν τόν καλλιτέχνη.

Την άνοιξι ή εκθεσι της Γκέρτας εκανε μεγάλη έντύπωσι. Ο κόσμος έμενε κατάπληκτος εμπρός σ' αυτά τα έργα τέχνης και συνεχαιρε την Ικέρτα με ειλικρινεια. Μά εκεινη φαινονταν μελαγχολική. Για πρώτη φορά στη ζωή της είχε καταλάβει τ' άκκο που είχε κάνει σ' έναν άνθρωπο. Ο Φρίτς Χόφμαν, ο φτωχός ζωγράφος είχε τσακίσει τη ζωή του και είχε αγωνισθή με την φτώχεια και τη δυστυχία έχοντας την έλπίδα ότι μιά μέρα θ' άνεγνωρίζαν την άξία του. Και ξαφνικά αυτή, ή κλέφτρα, είχε έρθει στη ζωή του για να του πάρη όλη τη δόξα του. Και τότε μετανόησε πικρά για τη διαγωγή της. Και δέν δίστασε να φωνάξη σ' όλον τόν κόσμο:

— Αυτά τα έργα δέν είνε δικά μου. Είνε του Φρίτς Χόφμαν. Τόν πλήρωσα για να εργασθί για λογαριασμό μου!

Οί άνθρωποι που θρισκονταν στην αίθουσα τα είχαν χαμένα. Αυτή ή αποκάλυψι τους άναστάτωσε. Άρχισαν να γελούν και ο πιο οιάσημος κριτικός έσπευσε να πλησιάση την Ικέρτα με συμπόνια και να της πη μ' εύγένεια.

— Είσαστε πειά πολύ ενδοξη, ώστε να μη μπορήτε να μάς κάνετε να σάς πιστέψουμε. Έλάτε, έγκαταλείψατε, επί τέλους, αυτήν την άδικαιολόγητη σεμνότητά σας. Ένας καλός καλλιτέχνης πρέπει να μην ντρέπετε ν' άνεγνωρίζη ως καλό τ' όργο του. Σ' άς συνιστώ μόνο ν' άνεπαυθήτε λίγο γιατί ή κούρασι των τελευταίων μηνών σ' άς έχει τσακίσει τα νευρα και σ' άς κάνει να λέτε ένα σωρό άκατάληπτα πράγματα. Όσο για τόν Φρίτς Χόφμαν, αυτός είνε ένας μέτριος καλλιτέχνης που δέν άξιζει να θέλετε να τόν κάνετε οιάσημο, έστω κι' άν είσαστε έρωτευμένη μαζύ του.

Και φιλώντας τ' ό χέρι της έφυγε από την εκθεσι για να γράψη έναν νέο ύμνο προς αυτήν την τόσο νέα μά και την τόσο διάσημη καλλιτέχνιδα. Και ή Γκέρτα γύρισε στο σπίτι της με σκυμμένο τ' ό κεφάλι από την ντροπή. Δέν θα μπορούσε πειά να άντικρύση τόν άτυχο Χόφμαν. Ήταν μιά κλέφτρα, μιά κλέφτρα που του είχε κλέψει τη δόξα του και την καρδιά του.

Και δέν ήσυχασε από τις τύψεις της παρά μόνο, όταν τόν παντρεύθηκε.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

Φερνέρ - Σκουαίρ, του εδωσε εκεί πέρα να μυρίση μιά φορεσιά του μικρού Στέφενσον και κατόπιν τόν άφησε ελεύθερο. Ο Ρόπ άρχισε άνήσυχος να μυρίζη τριγύρω τ' ό χώμα και να περιφέρεται διαρκώς στο ίδιο μέρος, χωρίς να μπορή ν' ακολουθήση με την όσφρησι κανένα ίχνος. Έπειτα σιγα-σιγά άρχισε να προχωρή με μεγάλη ώστόσο δυσκολία, ξαναγυρίζοντας στα θήματά του ώσπου στο τέλος ανέκαλυψε κάποιο ίχνος κι' άρχισε να τ' ό παρακολουθή γαυγίζοντας χαρούμενα. Ο Τζέραλντ Ιιώγκ και οί άλλοι άστυνομικοί τόν παρακολούθησαν και τόν είδαν κατάπληκτοι να μπαίνει ύστερ' από λίγη ώρα σ' ένα μικρό σπίτι της Λίμμεν - Στρήτ, που θρισκονταν δυό περίπου συνοικίες πιο πέρα από τ' ό Γκόθερνερ - Σκουαίρ. Σ' αυτό τ' ό μικρό σπίτι καθόταν μιά παράξενη γυναίκα, ή Φερνάντ Σίκελ, που ζούσε από τα μικρά εισοδήματα της πατρικής περιουσίας της. Ήταν μιά μισότρελλη γεροντοκόρη, που άγαπούσε με πάθος τα μικρά παιδιά. Ο Ρόπ λοιπόν ώρμησε μέσα στο σπίτι της άνέθηκε στο δεύτερο πάτωμα και στάθηκε γαυγίζοντας μπροστά στην κλειστή πόρτα ενός δωματίου. Οί άστυνομικοί, χωρίς πολλές διατυπώσεις την άνοιξαν άμέσως, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της γεροντοκόρης και θρέθηκαν κατάπληκτοι μπροστά στο χαμένο γυιό του Τζών Στέφενσον!... Ο μικρούλης καθόταν ήσυχος κάτω στο πάτωμα κι' έπαιζε μ' έναν ήλεκτρικό σιδηρόδρομο που του είχε χαρίσει ή Φερνάντ Σίκελ!... Τι είχε συμβή τώρα; Άπλούστατα ή μισότρελλη γεροντοκόρη είχε άπαγάγει τόν μικρό Στέφενσον, χωρίς να ξέρη ποιανού ήταν παιδί, με τόν σκοπό να τ' ό υίοθετήση! Κανείς λοιπόν δέν θα μπορούσε ν' άνεκαλύψη τί είχε άπογίνει ο μικρός ήρωας αυτής της περιπετειάς, άν δέν επενέβαινε ή εκπληκτική όσφρησις του Ρόπ!...

Αυτά είνε τα πιο χαρακτηριστικά κατορθώματα των άστυνομικών σκύλων της Νέας Υόρκης κι' από αυτά μπορει κανείς να καταλάβη πόσο είνε πολύτιμοι συνεργάτες των ντέτεκτιβ οί άλλοι Μπόμπηδες και Ρόπ των Άστυνομιών του Παλαιού και του Νέου Κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 22)

μύτη του, τ' ό ένα χέρι του ή τ' ό ένα πόδι του!... Η σύλληψις λοιπόν του ληστάρχου αυτού λύτρωνε την έπαρχία από ένα καταθλιπτικό έφιάλη.

— Έτσι, έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο σπίτι μου, όταν ξεαφνα, μπροστά στο άστυνομικό τμήμα, είδα μιά φρικώδη σκηνή που δέν θα μπορέσω να την ξεχάσω ποτέ μου. Ένας από τούς στρατιώτες άρπαξε από τα μαλλιά τόν Χό-Λιν-Τσάγκ και στηρίζοντας τ' ό πιστόλι του στον κρόταφο του άρχιληστού, του τίνανε τα μυαλά στον άέρα. Έπειτα, με άπάθεια, έβγαλε στη δημοπρασία τα ρούχα του νεκρού: τις μπότες του, τη στρατιωτική στολή του, τ' ό πουκάμισό του, τη ζώνη του.

— "Ι—πάν — κουέν — τσιέν : φώναζε δείχνοντας την ταμπάκiera του. «Μισό δολλάριο!...»

Κ' οί άλλοι Κινέζοι μάλλοναν ποιός θα πρόφταινε ν' αγοράση ένα «ένθύμιο» του Χό - Λιν - Τσάγκ.

Όταν τέλος άπογυμνώθηκε ο αίμόφυρτος νεκρός, οί στρατιώται άρχισαν να μοιράζουν στον κόσμο τις σάρκες του. Ένας από αυτούς έκοβε κομμάτια από την καρδιά του κι' ένας άλλος από τ' ό σηκότι του. Κι' έπειτα τα πουλούσαν σ' εκείνον που προσέφερε περισότερα. Τ' ό περίεργο τώρα είνε ότι οί Κινέζοι εκαναν σαν τρελλοί για τις σάρκες του άρχιληστού και τις καταθρόχθιζαν ετσι ώμές επί τόπου! Τ' ό θέαμα αυτό ήταν άπαισιο, ανατριχιαστικό:

— Μά γιατί τρώνε έτσι τις σάρκες του ληστού; ρώτησα τόν άστυνόμο.

— Εκείνος σήκωσε τούς ώμους του άδιάφορα, στενοχωρημένος.

— Προλήψεις του λαού... μου άπάντησε. Νομίζουν πως όταν θα φάνε ένα κομμάτι από την καρδιά ή τ' ό σηκότι του Χό-Λιν - Τσάγκ θα γίνουν έξυπνοι κι' άτρόμητοι σαν κι' αυτόν!...

Μά την αλήθεια, ποτέ μου δέν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι ένας Κινέζος λήσταρχος θα είχε τόσο παράξενο τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 26)

σου άρέσει, νά...

— ... Ναι, μου άρέσει να ξαναγυρνώσα στην παλιά εκείνη και καλή εποχή! οιακόπτεη ή Κοκό, άποφασιστικά. Μου άρέσει να με ξαναλένε Μαργαρίτα... Μου άρέσει ένας σύζυγος σοβαρός, γλυκός, άφωσιωμένος σε μένα κι' όχι ένας δανδής θεότρελλος, που να σεχωρίζη στα υαλόνια, έτοιμος να ρουφηχθή σαν καραμελλά απ' την πρώτη χτυπητή καλλονή, ή όποια θα τέν λαχταρήση... Μου άρέσουν οι χοροί, αλλά όχι πειά τα ταγκό και η ρούμπες και τα φόξ - τροτ, μά τα θάλς, ή μαζούρκες, ή καόρίλλιες, οί λανσιέδες... Συχαίνομαι τις τζάζ-μπάντ που με ζαλίζουν, και τα «παράσιτα» των ραδιοφώνων που με ξεκουφαίνουν... Συχαίνομαι τούς νέγρους, τις μπανάνες, τις χαθάγιες, τα «γκέρλς», τα ξεβρωτικά ζενύχτια στα δήθεν κοσμικά κέντρα, που είνε στην πραγματικότητα κέντρα έκτραχλητισμού... Και ποθώ μιά ήσυχη οικογενειακή ζωή, με τόν άνδρα μου, με τα παιδιά μου, με τ' ό άπαλό και ξεκουραστικό γραμμόφωνό μου, με τ' ό σκυλάκι μου, με τη γατούλα μου, με την κουζίνα μου!... Ναι, άηδίασα πειά αυτή την κοινωνική ξεραίλα, τη γεμάτη από θορύβους, από έκνευρισμό, από ύποκρισία, κι' από πιθηκισμούς, και ποθώ νά...

— Ποθής να π' άς σε μιά έρημο για να ζήσης, χειρότερη από άσκητής, χειρότερη κι' από καλογρηά! διακόπτεη με τη σειρά της τώρα κ' ή Μαντώ, κατάπληκτη άφάνταστα, και σχεδόν άγανακτισμένη.

Μά ή Κοκό — ή Μαργαρίτα — δίχως να έπηρεασθή καθόλου, μουρμουρίζει με νοσταλγία πικρή, σαν να ξέρη πόσο άπραγματοποίητα είνε στον κύκλο της τα παραπάνω όνειρά της:

— Μακάρι να πήγαινε στην έρημο!... Κ' ή Σαχάρα άκόμη, έχει κι' αυτή όάσεις ζηλευτές, ενώ ή κοινωνία μας πλημμυρίζει από άσχήμιες κι' από προστυχίες!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

ται διαβάζοντας τόν κατάλογο των μελών του άδελφάτου, φωνάζει και τ' ό όνομα του νεκρού προέδρου. Και τότε, ένας απ' τα άλλα μέλη, άπαντάει στερεότυπα:

— Παρών ο πρόεδρος μας, αλλά χωρίς δικαίωμα χρήσεως της ψήφου του!

Στη σχετική εικόνα μας, βλέπετε τόν σκελετό του Μπένθαμ, ντυμένον με τ' ό κοστούμι του της εποχής εκείνης, ενώ τ' ό κρανίου του θρισκεται σε μιά «γυάλα» άνάμεσα στα πόδια του.